

1 Οκτώβρη, Παγκόσμια Ημέρα για την Τρίτη Ηλικία

Βασίλης Τουμπέλης

Το γήρας, σκιάζει και φοβίζει σήμερα πολύ κόσμο, τόσο λαϊκό όσο και, περισσότερο, των πλουσίων.

Ο **Κλιντ Ίστυουντ** σε μια πρόσφατη ομιλία του, εξήγησε πώς αλλάζει το σώμα με τον χρόνο. Τα κόκαλα γίνονται λιγότερο ευλύγιστα, οι κινήσεις επιβραδύνονται και το έντονο φως μπορεί να ενοχλεί τα μάτια. Ακόμη και η αναπνοή μπορεί να απαιτεί περισσότερη προσπάθεια. Και αυτό ήταν μόνο η αρχή. Ζωγράφισε μια ωμή εικόνα για το τι συμβαίνει όταν ένας άνθρωπος πλησιάζει τον έναν αιώνα ύπαρξης.

«Το φως σε πονάει στα μάτια, και ακόμη και η αναπνοή μπορεί να μοιάζει με σκληρή δουλειά», ανέφερε ο Ίστυουντ, περιγράφοντας τη διαρκή τριβή ενός σώματος που φθίνει.

«Το σώμα σου απλώς δεν συνεργάζεται όπως κάποτε, και κάθε βήμα απαιτεί στρατηγική».

Αλλά όπως επεσήμανε, η δομική παρακμή του σκελετού και των μυών είναι **μόνο η επιφάνεια** του ζητήματος.

Το πραγματικό βάρος των βαθιών γηρατειών είναι **συναισθηματικό** και **ψυχολογικό**.

Μόλις περάσεις τα ενενήντα, το κοινωνικό σου τοπίο υφίσταται μια βαθιά και συχνά επώδυνη μεταμόρφωση.

Κοιτάς γύρω σου και συνειδητοποιείς ότι η πλειοψηφία των ανθρώπων που σε γνώριζαν όταν ήσουν νέος, που μοιράστηκαν την ιστορία σου, τα αστεία σου και τους αγώνες της ζωής σου, έχουν εξαφανιστεί.

Ο κύκλος των γνώριμων προσώπων συρρικνώνεται σχεδόν στο τίποτα, το τηλέφωνο σταματά να χτυπά, και ο ρυθμός των ημερών επιβραδύνεται σε σημείο που μόλις κινείται. Το πιο πικρό χάπι δεν είναι ο σωματικός πόνος • είναι η ξαφνική απουσία κάποιου που πραγματικά θέλει να σε ακούσει.

Όταν **στο παρόν** απομένεις ήσυχος και απομονωμένος, ο ανθρώπινος νους αναζητά φυσικά καταφύγιο **στο παρελθόν**. Ο Ίστγουντ εξήγησε ότι η περιπλάνηση μέσα σε παλιές αναμνήσεις δεν είναι σημάδι **πνευματικής αδυναμίας**, αλλά μια ζωτική **αναζήτηση συνέχειας**.

Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι επαναλαμβάνουν συχνά τα ίδια ανέκδοτα, προσθέτοντας μικρές λεπτομέρειες και επιστρέφοντας στα ίδια θέματα ξανά και ξανά. Δεν προσπαθούν να καυχηθούν ή να κυριαρχήσουν στη συζήτηση. Το κάνουν για να αγκυροβολήσουν σε μια πραγματικότητα όπου ήταν **ενεργοί, αγαπημένοι και σημαντικοί**.

«Βρίσκεις τον εαυτό σου να επαναλαμβάνει ιστορίες, προσθέτοντας λεπτομέρειες, όχι για να πείσεις κανέναν, αλλά απλώς για να νιώσεις ότι είσαι ακόμα συνδεδεμένος με κάτι», παραδέχτηκε ο Ίστγουντ.

«Προσπαθείς να μεταδώσεις πράγματα στη νεότερη γενιά, ακόμη και όταν βλέπεις την πλήξη στα μάτια τους».

Ζούμε σε έναν πολιτισμό που αντιμετωπίζει τη **μακροζωία σαν τρόπαιο**, συγχαίροντας τους ανθρώπους απλώς και μόνο επειδή επιβίωσαν, αγνοώντας εντελώς τη **συντριπτική μοναξιά** που συνοδεύει αυτή την επιβίωση.

Ο Κλιντ Ίστγουντ μοιράστηκε μια αλήθεια για τα γηρατειά που άφησε τον κόσμο σιωπηλό... γιατί το πιο δύσκολο κομμάτι τού να γερνάς δεν είναι να χάνεις τη δύναμή σου —είναι να συνειδητοποιείς πόσους ανθρώπους και αναμνήσεις έχεις χάσει στην πορεία...

Σήμερα, στην εποχή τού εγωκεντρισμού, το γήρας τρομάζει τον κόσμο, ιδιαίτερα των

ευκατάστατων τάξεων, και με τα ινδάλματα της "αιώνιας νεανικότητας" να προβάλλονται με κάθε τρόπο και εμμονικά από τα ΜΜΕ και το διαδίκτυο, το **γήρας** θεωρείται κάτι σαν **αρρώστια**.

Τα αποτελέσματα, πλέον φαίνονται και στις σχέσεις των ανθρώπων, μεγάλη κουβέντα αυτή, αλλά ακόμη και στην εξάπλωση μιας **νέας αγοράς**, στην οποία ακουμπάνε νεόπλουτοι ή και μη, με εκατομμύρια ευρώ. Είναι αυτή της **αγοράς της νεανικότητας**, η οποία και με τον θάνατο του Μαζωνάκη, αποκαλύφτηκε. Η μεγάλη λοβιτούρα και η θεσμική διαπλοκή για τα κέρδη και μόνο, όλα με τις κυβερνητικές πλάτες φυσικά.

Αν μιλήσουμε για τους ηλικιωμένους των λαϊκών στρωμάτων σήμερα, ιδιαίτερα στην Ελλάδα, η κατάσταση είναι η χειρότερη. Χαμηλές συντάξεις, οι οποίες χρόνια τώρα έχουν να δουν αυξήσεις, και με περικομμένα τα δώρα του **13ου και 14ου μισθού**.

Με τα μεγάλα κενά στη Δημόσια Πρωτοβάθμια Υγεία, και με αρκετό μέρος της σύνταξης να πηγαίνει στον ιδιωτικό τομέα υγείας και στην **φαρμακευτική αγωγή**, η οποία συνοδεύει μεγάλο μέρος των ηλικιωμένων...

Σήμερα, στην εποχή της φτωχοποίησης, ένα μέρος της σύνταξης, μπορεί ίσως ακόμη να πηγαίνει σε άλλες ανάγκες της οικογένειας, μειώνοντας ουσιαστικά και τα λεφτά τα οποία παραμένουν για τον συνταξιούχο.

Οι συνταξιοχικές οργανώσεις στην Ελλάδα, μαζί με τους ίδιους τους **απόμαχους της εργασίας, αλλά όχι της ζωής**, έχουν δώσει σημαντικούς αγώνες, για την διατήρηση της αξίας, και τις αυξήσεις στις συντάξεις, ενάντια στις μειώσεις τους και τα περικομμένα δώρα, από τις Μνημονιακές κυβερνήσεις, οι οποίες φόρτωσαν τα δημοσιονομικά ελλείμματα στους πιο αδύναμους, όπως ήταν οι ηλικιωμένοι.

Η σημερινή κυβέρνηση, πιστή στην εξυπηρέτηση των μεγάλων συμφερόντων της ολιγαρχίας και των ευρωατλαντικών υποχρεώσεών της για αύξηση των πολεμικών εξοπλισμών, αρνείται πεισματικά να επαναφέρει τα δώρα του 13 και 14 μισθού. Μάλιστα ο εθνικός και διαχρονικός τραπεζίτης, είπε ότι θα είναι μια **τρέλα η επαναφορά τους**.

Αφήνω τελευταίο το μεγάλο ζήτημα, της **περίθαλψης της 3ης ηλικίας** στα διάφορα Γηροκομεία και Οίκους Ευγηρίας, ιδιωτικά κατά κύρια βάση, όπου η κατάσταση είναι **από ανεκτή έως άθλια**. Εκεί όπου δοκιμάζονται σκληρά αρκετές φορές οι ηλικιωμένοι, χωρίς ελέγχους και με τροφεία από χίλια και πάνω ευρώ, επιβαρύνοντας αβάστακτα τις

οικογένειές τους...

Βασικές είναι οι κυβερνητικές ευθύνες, αλλά ακόμη και της τοπικής αυτοδιοίκησης, η οποία τυπικά έχει τον έλεγχο των ιδιωτικών δομών φιλοξενίας των ηλικιωμένων.

Σήμερα είναι αναγκαίο ζήτημα το ίδιο το συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζομένων, μαζί με τις συνταξουχικές οργανώσεις, να παλέψουν για **αυξήσεις στις συντάξεις** και για την **επαναφορά των δώρων του 13ου και 14ου μισθού**. Την ανασυγκρότηση της **πρωτοβάθμιας φροντίδας και περίθαλψης** με το πέρασμά της σε **δημόσια βάση**. Την **δωρεάν παροχή της φαρμακευτικής αγωγής**. Την θέσπιση της λειτουργίας δημόσιων δομών περίθαλψης της 3ης ηλικίας. Τον περιορισμό και τον έλεγχο των κερδοσκοπικών δομών.

Οι σημερινοί εργαζόμενοι μαζί με τους απόμαχους της εργασίας, αλλά όχι και της ζωής, πρέπει να δώσουν μαζί αγώνες, ενάντια σ' όλους αυτούς οι οποίοι θεωρούν σήμερα την εργατική τάξη, σαν την λεμονόκουπα, που μετά το ξεζούμισμα είναι για τα σκουπίδια. Οι παλιότερες γενιές, δώσανε σκληρούς και αιματηρούς αγώνες για την καθιέρωση του Δημόσιου κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος και των συντάξεων, δεν πρέπει αυτοί να χαριστούν για τα κέρδη τους...

Ο Βασίλης Τουμπέλης είναι πρώην πρόεδρος της Ομοσπονδίας Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων Ελλάδας